

मस्मान्नीचात् । ¹ईषत्प्रलम्भः-दुष्प्रलम्भः-सुप्रलम्भः । ईषलम्भः । ²सुलभम्-
दुर्लभम् । सुलभो दुर्लभः । सुप्रलम्भः । ³लाभम्-लाभम्-लम्भम्-लम्भम् ।
प्रलम्भम्-प्रलम्भम् । ⁴लभा दुरालभा । उपलब्धिः ।

(1472) “ लर्ब गतौ ” (I-भ्वादि:-417. सक. सेट्. पर.)

क्षीरस्वामिमैत्रेयौ धातुमसुं न पठतः ।

लर्बकः-र्बिका, लर्बकः-र्बिका, लिलर्बिकः-षिका, लालर्बकः-र्बिका ;
लर्बिता-त्री, लर्बयिता-त्री, लिलर्बिषिता-त्री, लालर्बिता-त्री ;
इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिकर्बवतिवत् (173) बोध्यानि ।

(1473) “ लल ईप्सायाम् ”

(X-चुरादि:-1688. सक. सेट्. आत्म.) आकुःमीयः ।

लालकः-लिका, लिलालयिषकः-षिका, लालयिता-त्री, लिलालयिषिता-त्री ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिककालयतिवत् (175) ज्ञेयानि ।

1. ‘उपसर्गात् खल्घञोः’ (7-1-67) इति नुम् । ‘लभेश्च’ (7-1-64) इत्येव
खल्प्रत्यये घञि च नुमः सिद्धत्वात् यतः पुनरारम्भः ततो ज्ञायते—नियमार्थ-
मिति । नियमस्वरूपं तु अजायोः खल्घञोः प्रत्यययोर्नुम् भवति चेत्—उपसर्गात्
परयोरेव—इति । तेन ईषल्लभः, लाभः इत्यादिषु निरुपसृष्टेषु न नुम् भवति ।
2. ‘उपसर्गात् खल्घञोः’ (7-1-67) इत्यस्यापवादभूतेन ‘न सुदुर्भ्यां केवलाभ्याम्’
(7-1-68) इत्यनेन नुम्निषेधः । अत्र वदन्ति—सूत्रे केवलशब्दः शब्दोपात्ताभ्यां
सुदुर्भ्यामन्यस्य सजातीयस्योपसर्गस्याभावमाह । तेन सुदुर्भ्यामन्योपसर्गरहितस्य
लभेः खल्घञोर्नुम् न भवतीति सूत्रार्थः सम्पन्नः । उपसर्गान्तरयोगे तु अति-
सुलम्भः इति नुम् भवत्येव—इति । यदा तु ‘सुः पूजायाम्’ (1-4-94)
‘अतिरतिक्रमणे च’ (1-4-95) इत्याभ्यां सुश्वातिश्च कर्मप्रवचनीयसंज्ञके भवतः—
तदानीं अतिसुलभम् अतिदुर्लभम् इत्यादयोऽपि प्रयोगाः साधव एवेति
ज्ञेयम् । विस्तरस्तु बृहच्छब्देन्दुशेखरादिषु द्रष्टव्यः ।
3. ‘विभाषा चिण्णमुलोः’ (7-1-69) इति चिणि णमुलि च नुम्बिकल्पः । ‘विभाषा
चिण्णमुलोरुपसर्गाच्च’ इति भाष्ये (7-1-69) व्याख्यातत्वात् प्राप्तविभाषेत्याश्रित्य
व्याख्यातृभिर्व्यवस्थितविभाषेयमित्याश्रितम् । तेनायं फलितोऽर्थः—सोपसर्गस्य
नित्यं नुम् ; निरुपसृष्टात् तु विभाषेति । तेनैवं रूपाणि बोध्यानि ।
4. धातोः षित्त्वात् ‘षिद्भिदादिभ्यः—’ (3-3-104) इत्यह् । यदा तु ‘किन्-
आबादिभ्यः’ (वा. 3-3-94) इत्याश्रीयते, तदानीम् किन् अपि साधुः—‘अभि-
धानलक्षणाः कृतद्वितसमासान्ताः’ इत्यादिप्रामाण्यात् ।